

Sygn. akt III KK 76/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 września 2013 r.,
sprawy S. P. G.
skazanego z art. 62 ust. 1 ust. z 29.07.2005 r. w zw. z art. 64 § 1 kk i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 3 grudnia 2012 r., sygn. akt VIII Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 29 czerwca 2012 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazanego S. P. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 3 grudnia 2012 r. w sprawie VIII Ka [...] utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 29 czerwca 2012 r. wydany w sprawie III KK [...], którym S. P. G. skazany został, między innymi, za trzy przestępstwa zakwalifikowane: pierwszy z art. 62 ust. 1 ustawy 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk, drugi z art. 263 § 2 kk i trzeci z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na bezwzględne kary

pozbawienia wolności i na karę łączną za wszystkie przypisane mu przestępstwa 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego S. P. G. wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na jego treść: I. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia zakwalifikowanego z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii mającego polegać na posiadaniu środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 0,10 g oraz liści konopi o wadze 0,93 g – naruszenie zasady bezstronności zasady domniemania niewinności zasady „in dubio pro reo” jak również zasady swobodnej oceny dowodów (art. 4, 5 § 1 i 2 oraz art. 7 k.p.k.) przez uznanie S.G. za winnego popełnienia tego czynu, pomimo, iż materiał dowodowy wskazywał, że środki odurzające należały do innej osoby, II. W odniesieniu do czynu opisanego w pkt VII aktu oskarżenia zakwalifikowanego z art. 263 § 2 kk mającego polegać na posiadaniu istotnych elementów broni palnej w postaci szkieletu pistoletu gazowego „R.” kaliber 8 mm – naruszenia tych samych zasad procesowych i przepisów prawa jak w pkt I przez uznanie S. G. winnego posiadania elementów istotnych broni gazowej bez stosowanego zezwolenia pomimo, iż w sprawie materiał dowodowy nie dawał ku temu podstaw, III. W odniesieniu do czynu z pkt VIII aktu oskarżenia zakwalifikowanego z art. 291 §1 kk – naruszenie tych samych zasad procesowych i przepisów prawa co w pkt I poprzez uznanie, iż S. G. dopuścił się przestępstwa paserstwa pomimo iż materiał dowodowy nie dawał podstaw do takich ustaleń”, wniósł o uchylenie wyroków Sądu obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okrękowej w B., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego S. P. G. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona, natomiast skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k..

Rozważając zarzuty kasacji obrońcy skazanego przede wszystkim należy zwrócić uwagę na to, że, w istocie, stanowią one powtórzenie zarzutów apelacji, z przedstawieniem w uzasadnieniu kasacji argumentacji prezentowanej uprzednio w uzasadnieniu apelacji. Z kolei, wskazanie w kasacji, jako naruszonych przepisów art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w kontekście uzasadnienia kasacji prowadzi do ustalenia, że skarżący kwestionuje w tej kasacji ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, co stanowi o tym, że również ten środek zaskarżenia skierowany jest w stosunku do orzeczenia Sądu rejonowego a nie Sądu odwoławczego, co, wobec jednoznacznego unormowania art. 519 k.p.k. jest niedopuszczalne. Jeżeli jednak uznać, że intencją obrońcy było, co umożliwia sposób sformułowania zarzutów tej kasacji i jej uzasadnienie, podniesienie zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., to trzeba go uznać za oczywiście bezzasadny. Wystarczy, w tym zakresie, odwołać się do uzasadnień orzeczeń Sądów obu instancji, z których jednoznacznie wynika, że uzasadnienie Sądu pierwszej instancji spełnia wymogi określone w art. 424 k.p.k., natomiast uzasadnienie Sądu odwoławczego wymogi określone w art. 457 § 3 k.p.k.. Sąd Okręgowy odniósł się bowiem do wszystkich zarzutów apelacji, nie ograniczając się do podzielenia argumentacji jaką przedstawił w uzasadnieniu swego orzeczenia Sąd Rejonowy, lecz syntetycznie, ale w wystarczającym zakresie i przekonująco wywiódł, dlaczego należało podzielić stanowisko Sądu pierwszej instancji.

Trafne są stwierdzenia Sądu Okręgowego, że naruszenie art. 4 k.p.k., jedynie formułującego zasadę procesową, nie może stanowić podstawy apelacji – samodzielnego zarzutu, bez wykazania w czym przejawiało się jej naruszenie poprzez naruszenie innych przepisów postępowania. Z kolei, w sytuacji procesowej w tej sprawie, gdy Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów, a ponadto nie dokonał odmiennych ustaleń i odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji, naruszenie art. 7 k.p.k. w ogóle nie jest możliwe. W tej sprawie w kasacji nie wykazano również, że ujawniły się lub powinny zostać ujawnione wątpliwości, o których mowa w art. 5 k.p.k..

Wobec powyższego, gdy jednocześnie uznać należało, że uzasadnienie Sądu Okręgowego spełnia wymogi określone w art. 457 § 3 k.p.k. a uzasadnienie

Sądu Rejonowego wymogi określone w art. 424 k.p.k., Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego S. P. G. wobec jej oczywistej bezzasadności.

aw